

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
 เมื่อวันที่ ๑๒ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๓๗

ว่าแห้ว

นี่ยังเหนื่อยไม่หายนะ ตั้งแต่มาจากกรุงเทพแล้วนี่ยังเหนื่อยไม่หาย นอนอยู่อย่างงั้น แหะไม่อยากจะไปอยากมาที่ไหน เหนื่อย จวนจะกลับ ๓-๔ วันนี่แขกยิ่งมาก ตั้งแต่เที่ยงแล้วไปจนค่ำ ๆ ตอนหลังจากจ้งหันแล้วเราเข้าห้องเราไม่รับแขก มันเพียบแล้ว แขกมากจริง ๆ นั่นก็หลายจังหวัดเหมือนกันนะ กรุงเทพ ราชบุรี เพชรบุรี นครปฐม สมุทรสาคร สมุทรสงคราม บวกกัน มาทุกด้าน รับแขกไม่หยุด แขกไม่ขาดนั่นซี คณะนั้นขึ้นคณะนี้ลงเรานั่งอยู่ที่เดียวไม่ได้ ลูกมันก็เหนื่อยละซิ แขกเปลี่ยนกันเรื่อยแต่เราไม่ได้เปลี่ยน ไม่ใช่บ่อย ๆ นะวันหนึ่ง ๆ เราสงสารเราก็งงเคราะห์

ใจนี้เมืองไทยเราว่าแห้วมากนะ ไม่มีหลักยึด โลเล ไปยึดแต่ด้านวัตถุกันเสียมากต่อมากทั่วโลกยึดวัตถุทั้งนั้น ไม่สนใจกับจิตใจซึ่งเป็นตัวสำคัญเลย อันนี้ที่เสียมากนะ ถ้าจิตใจมีหลักยึด สิ่งภายนอกก็จะรู้จักประมาณไม่ผาดโผนโลดเต้นจนเกินไป อันนี้พิลึกจริง ๆ ดิ้นติดกับวัตถุภายนอก ดิ้นเอาจนจะเป็นจะตายจริง ๆ นะ ไม่ว่าที่ไหนพอ ๆ กันหมด เพราะจิตใจไม่มีที่ยึดที่เกาะจึงหาประมาณไม่ได้ ถ้าจิตใจมีธรรมเป็นเครื่องยึดเครื่องเกาะแล้วก็รู้จักประมาณพอเหมาะพอดี ไม่ดิ้นติดเสียจนจะเป็นจะตายดังที่เป็นอยู่เวลานี้ นี่พิลึกนะ ไปที่ไหนเหมือนกันหมด เพราะใจไม่มีหลักคว้านั้นคว้านี้ คว้าวะไรก็มีแต่สิ่งที่พัง ๆ ไม่ได้สมหวัง ถ้าคว้าวรรณภายในใจแล้วสงบเย็น

จิตไม่ติดเสียอย่างเดียวก็เป็นสุข อันนี้จิตติดดินละซิ หาความสุขไม่ได้ สงสาร ความสุขอยู่ที่ไหนความทุกข์อยู่ที่ไหนไม่ได้คิดนี่นะ ว่าความสุขจะอยู่กับสิ่งนั้นจะอยู่กับสิ่งนี้ ไปโน้นนะแล้วความทุกข์มันมากับสิ่งนั้นสิ่งนี้ไม่คิดกันอีก ถ้าเราคิดถึงความสุขคือความสงบใจได้เป็นพัก ๆ ก็ยังดี ใจก็มีพักงาน เหมือนร่างกายของเราทำงานมาก ๆ เข้าต้องพักไม่พักไม่ได้ นี่จิตใจตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่งหลับ มีแต่ติดแต่ดิ้นไม่มีเวลาพักเลยทั้งวัน ๆ ถ้าไม่มีการนอนหลับมนุษย์ตายไปนานแล้วนะ เพราะไม่มีเวลาพักจิต

พักสงบจิตได้สักครู่หนึ่งเหมือนกับพักเครื่อง พักเครื่องยนต์ ไม่ร้อนเกินไป ต่อจากนั้นก็ติดเครื่องวิ่งได้อีกเช่นอย่างรถ ร่างกายของเราก็ให้มีพักจิต พักจิตแล้วก็รำพึงดูความเป็นความตาย สภาพต่าง ๆ สิ่งแวดล้อมเรานี้มีแต่จะพัง ๆ ตัวเราเองก็จะพัง เราริ่งเต็นแผ่น

กระโดดเวลานี้หาไว้เพื่อใคร หาไว้เพื่ออะไร ตายแล้วไม่เห็นได้สักชั้นเดียว คิดอย่างนี้จิตก็สงบ
ไม่ติดดินจนเกินไป มันไม่ได้คิดนะซีมีแต่ดิน โห น่าทุเรศนะ

ธรรมพระพุทธเจ้ามีอยู่ไม่ยึด กระแสของกิเลสคลื่นของกิเลสมันรุนแรงมาก มันจุดมัน
ลากไปถลอกปอกเปิก จนกระทั่งไม่มีเนื้อหนังติดตัวก็ยังคงดิน อะไรก็ไม่พอ ๆ ความอยากมัน
จะพออะไร ท่านว่าค้นหาแปลว่าอะไร แปลว่าความอยากความหิวมันแล ค้นหาแปลว่าความ
อยากความหิว ดิน...หามาเท่าไรยิ่งเสริมไฟ ๆ ยิ่งร้อนมากยิ่งขึ้นยิ่งดินมากขึ้นนั้นซิ ผู้ที่
มีรายได้บ้างก็รายได้นี้แลทำให้ให้อายุได้รายได้แบบนั้นอีก ตั้งอันนั้นอีก อายุนั้นได้แบบนั้น
อีก ตั้งไว้อีก มีแต่อยากได้ ๆ หางานทำให้ได้ ๆ วุ่นจนกระทั่งตายไม่เห็นได้เรื่องอะไร ตาย
เปล่า ๆ

ธรรมะพระพุทธเจ้านี้ละเอียดล่อออกมาเยอะ ไม่ได้เห็นไม่ได้รู้ได้ง่าย ๆ ไม่บึกบึนจริง ๆ
ไม่ได้เรื่องนะ มีแต่กิเลสหลุดลากไปทั่วโลกดินแดน วัฏวนของกิเลสในหัวใจสัตว์โลกนี้นั้นวันยึด
ยาว ๆ ออกไปเรื่อย ๆ เพราะต่างก็ส่งเสริมมันเรื่อย ไม่มีการตัดทอนวัฏวนนี้ด้วยความดีด้วย
อรรถด้วยธรรมบ้างเลย เพราะฉะนั้นวัฏวนจึงกว้างขวาง สัตว์ตัวเดียวเกิดตาย ๆ ไม่รู้ก็ปกป้อง
ก็ลำบากก็เกิดตายอยู่จั้น เพราะเครื่องเสริมมันมีให้เกิดตายตลอดไป ถ้าเครื่องตัดทอนมีมันก็ยื่น
เข้ามา คือธรรมเป็นเครื่องตัดทอนวัฏวน

วันนี้พูดเท่านั้นละ จะให้พร